Η αντιμετώπιση των ασθενειών (Όσιος Θεοφάνης ο Έγκλειστος)

Categories : ΘΕΟΛΟΓΙΑ

Date : 18 Φεβρουαρίου, 2016

Όλα δίνονται από το Θεό. Και όλα δίνονται για τη σωτηρία μας. Μ' αυτή τη σκέψη να δεχθείς κι εσύ την ασθένειά σου, ευχαριστώντας το Θεό, που φροντίζει για τη σωτηρία σου. Τώρα, το πως συντελεί στη σωτηρία μας οτιδήποτε παραχωρεί ο Κύριος, **μόνο Εκείνος το γνωρίζει**. Εμείς συνήθως δεν μπορούμε να το αντιληφθούμε. Στέλνει λ.χ. μια συμφορά άλλοτε για να μας παιδαγωγήσει, άλλοτε για να μας αφυπνίσει πνευματικά, άλλοτε για να μας γλυτώσει από ένα μεγαλύτερο κακό, άλλοτε για να μας αυξήσει τον ουράνιο μισθό, άλλοτε για να μας απαλλάξει από κάποιο πάθος κ.ο.κ. Εσύ, λοιπόν, ν' αναλογίζεσαι τις αμαρτίες σου και να λες: «Δόξα σ' Εσένα, Κύριε, που με τιμωρείς δίκαια!». Να συλλογίζεσαι ότι πρωτύτερα είχες ξεχάσει το Θεό και να λές: «Δόξα σ' Εσένα, Κύριε, που μου έδωσες αφορμή και γνώση για να Σε θυμάμαι συχνά!». Να σκέφτεσαι ότι, αν ήσουν υγιής, πιθανότατα δεν θα έκανες το καλό, και να λές: «Δόξα σ' Εσένα, Κύριε, που μ' εμπόδισες από την αμαρτία!». Αν αντιμετωπίζεις μ' αυτόν τον τρόπο και μ' αυτές τις σκέψεις την ασθένεια σου, το φορτίο σου θα γίνει πολύ ελαφρό.

Από το άλλο μέρος, μολονότι οι ασθένειες παραχωρούνται από το Θεό,**η φροντίδα για τη θεραπεία δεν είναι αμαρτία**. Γιατί τόσο η ιατρική επιστήμη όσο και τα φάρμακα είναι δώρα κι αυτά του Θεού στο ανθρώπινο γένος. Καταφεύγοντας, λοιπόν, στους γιατρούς, πάλι στο Θεό καταφεύγουμε.

Μέσ' από την αρρώστια ας μαθαίνουμε και ας αποκτούμε την **ταπείνωση**, την **υπομονή**, τη **γενναιοψυχία**, το αίσθημα της **ευγνωμοσύνης** προς το Θεό. Ανθρώπινη, βέβαια, είναι η ανυπομονησία, η λιποψυχία. Μόλις, όμως, εμφανιστεί, πρέπει να τη διώχνουμε. Όλες οι δύσκολες καταστάσεις έχουν ένα βάρος, αυτό που πρέπει να σηκώσουμε, αυτό που πρέπει να υπομείνουμε. Χωρίς βάρος, δεν μπορούμε να μιλάμε για υπομονή. Πάντως, **η επιθυμία απαλλαγής από το βάρος δεν είναι εφάμαρτη**. Είναι φυσική ανάγκη της ψυχής. Αμαρτία διαπράττουμε, όταν, από τη φυσική αυτή ανάγκη, οδηγούμαστε στην **αδημονία** και το **γογγυσμό**. Αν νιώσεις μέσα σου κάτι τέτοιο, απομάκρυνέ το αμέσως, ευχαριστώντας το Θεό.

Αν αρρωστήσατε από υπαιτιότητά σας, μετανοήστε ενώπιον του Θεού και ζητήστε Του συγχώρηση, επειδή δεν φυλάξατε το δώρο της υγείας, το δώρο που Εκείνος σας πρόσφερε. Αν πάλι η αρρώστια σας παραχωρήθηκε από τον Κύριο -γιατί **τυχαία τίποτα δεν γίνεται**-, ευχαριστήστε Τον εγκάρδια. Και η αρρώστια,

βλέπετε, είναι θείο δώρο, γιατί ταπεινώνει, μαλακώνει την ψυχή και απαλλάσσει από τις πολλές μέριμνες.

Πώς να προσευχόμαστε, όταν είμαστε άρρωστοι;

Δεν αμαρτάνουμε, όταν ζητάμε από το Θεό να μας θεραπεύσει. Κάθε φορά που το ζητάμε, όμως, ας προσθέτουμε και τη φράση: «**αν είναι θέλημά Σου, Κύριε!**». Όταν υποτασσόμαστε ολοκληρωτικά στο θείο θέλημα και δεχόμαστε το καθετί ως θεία ευεργεσία, τότε και **η ψυχή μας παραμένει ειρηνική** και ο Θεός γίνεται πιο ελεητικός απέναντι μας. Έτσι μας χαρίζει είτε την υγεία είτε, τουλάχιστον, παρηγοριά και παράκληση μέσα στον πόνο.

(Οσίου Θεοφάνους του Εγκλείστου, "Χειραγωγία στην πνευματική ζωή", Ι. Μ. Παρακλήτου, Έκδ. ε΄, σ. 29-31)

(Πηγή ηλ. κειμένου: diakonima.gr)